tulle kellu kolm seie, siis ta koddu on. Agga miña tean ka asjast middagi ja tahhaksin sulle sedda wasta anda. Wata essiti ilmast. Kalendriteggija pañeb nüüd jo kõige tullewa aasta ilma kalendrisse, eks ta siis weel selgemiste ei peaks teadma, mis ilm omme ja tonaomme ja tullewal näddalal saaks ollema. Ütle ommeti poea kubjale, et ta külwi ehk nido aeal tulleks ilma kulama — miks ta siis sedda ammogi ei olle jo teinud? Ja mis sa laste ärrawõer... misest ja werre laskmisest tahhad teada — meie aeg on nõnda imeliseks sanud, et iggal Jumala päwal last wõib wõerutada, kui laps agga aasta waña on, ja selle pärrast werre tähte meie kalendris eñam ei olle, et meie aeg tühja werre laskmist ei kannata. Kui wäggi Pramburi läks —." Sedda kõñet ta mind ei laskнud otsa öelda, wõttis weel niña täie tubbakat ja ütles: „Miño õe-mehhe waña issa olli isse wäe ulgas, kes Pramburi läks. Noh kas sa niñatarka näed! Egga ma olle tulnud õppetust kuulma, miña tullin õppetust andma. Kül tullen kellu kolm taggasi, kül ma kalendriteggijatele prundi wirrutan!" Läks uksest wälja ja ussutas weel minnes mõndagi.

Ei olnud palju aega rahho, jubba jäll uks läks lahti, ja kaks meest korraga astusid sisse. Essimene sillitas pead ja köhhis kolm korda, ja kummardas ja akkas pikkaliste tõmbama: „Kalendri pärrast tullin miña sõñukest ütlema. Jumala sõña kõigis paigus kallis — miks need ramato lehhed kalendris

siis ilmliko lorriga täis tehhakse — kas ei wõiks Jumala sõña igga lehhe peal olla? Kas Jumala sõña siis ialgi ülleliga wõib luggeda? Kalendrit wõttab iggamees tihtigi kätte, ja illus olleks assi, kui Jumala sõña eñam sees olleks. Mis meil õppetusi tarwis — se on köik ilmlik assi, ja suur teadmine iñimest öntsaks ei tee." Sedda wisi ütles se essimene; agga mul wastamist tarwis ei olnud, sest teine kohhe päni wasta: „Mis sa rägid? Miña tullin kalendrit laitma, et wägga palju Jumala sõña sees, ja wägga pissut õppetust. Kes kalendrist usso kinnitust ehk inge parrandust otsib? Sedda otsigem laulorämatust ehk Biblist — olgo se kalendri-ramatokene se ainuski, kust teist asja õppime; on ka õppetus ja teine tarkus iñimestele tarbeks. Jumal on iñimese ma peale perremehheks seadnud, eks olle siis ka perremehhe kohhus oña perrepaika mõistuse ja olega arrida? Eks meie käest ka Jumal sa ükskord küssima: „mis teie siis perrekonnast teggite, mis ma teie kätte kõige illuga ja kõige tarwistusega ehhitud ollen andnud?" Ei olle ma-ilm ädda-orruks lodud, ta on Jumala illo-aed ja ta eñese mele järrele, kudda loeme 1 Mosese 1, 31 ja Laulus 111, 2. 3. Rahwa ulgas jamps ingema pärrast jo paar aastat aega. Kust nad siis asja ülle selletust leiaksid — kas laulo-ramatust? Luggego tännawust kalendrit, kus köik se suur ja lai Weñe-ma on ülleese pantud, ja näidako, kus ehk pihhogi surust kõlbawat matükki leida, kellel weel oña pärrijat ja

Ma-rahwa Kalender 1846, lk. 25